

Aleš Čar
Zrcalna zgodba

1.

Čeprav je bila ura šele enajst dopoldan in vročina še ni pritisnila z vso močjo, je ulico že utesnjevala boleča blescava sopare. Gosti in polni izpuhi vročine so se lepili na telesa, ki so v sončni agoniji drsela po ulici proti senci in hladu. Kaotično drsenje betona, pločevine, barv in teles, pekoče julijsko lebdenje sopare pa kot da se moškega z gosto nakodrano brado, z dolgimi lasmi in v scefrani sraciji ne dotikajo, kot da begajoča evforija drsi mimo njega, skoz drug prostor in skoz drug čas. Z odsotnimi koraki je prišel skoz reko vrveža do trgovine z igračkami, nepremičen obstal in se zazrl v izložbo.

Jon je prav tistega dne zopet zadihal prostost. Sedemletna zaporna kazen za zločine, ki jim ni vedel imena in ki se jih ni spominjal, se je iztekla in stopil je na vroče julijsko sonce. Skoz vrvež življenja, ki ga ni razumel, skoz mesto, ki ga je sramežljivo puščalo ob strani, skoz prvi dan prostosti je prišel do trgovine z igračkami in obstal, ne da bi natanko vedel, zakaj.

Zazrl se je skoz globino izložbenega stekla v svojo podobo, nato mimo svoje podobe, skoz odseve teles s pločnika, skoz odseve avtomobilov in uličnih svetilk, mimo barvnih kock in električnih vlakcev, ki so puščali svoje oblike med odsevi, se raztapljali in se ponovno oblikovali v predmete, do ženskega telesa prodajalke, ki se je na trenutke izrisovalo med drugimi podobami in oblikami.

S pogledom je tipal po fiktivnem svetu izložbe vse do ženske, vse do spominov na ženske, do odsevov žensk, izgubljenih v želatinasti snovi sanj, *ženske in zidovi moje celice, rešetke, oblikovane po podobi ženskega telesa, paznikovo telo, ki se raztaplja v ženske oblike, spolzko predivo časa in ženske, ki sem jih vrezoval v pore odpadajočega ometa, ki so se zajedale v grobo tkanino odeje in vznikale z mehкими udi iz trde perjanice. Ženske iz knjig in ženske iz slik in neoprijemljive silhuete ženskih senc na svodu lobanje, možganska snov, razpadajoča v prafaktorje ženskega telesa, in slutnja ženskega dotika, ko sem skoz rešetke lovil v mrežo razkrečenih prstov zablodele struge poletnih sap, trkljanje besed ob cestni prag, globok izdih in začudenje nad nitjo časa,*

ki se mu je zapredla v nerazrešljivo gmoto.

Z izbuljenim pogledom, kot da ne verjame lastnim očem, je čakal, se negotovo oziral okoli sebe, nato je stopil do izložbe in obraz pritisnil na razbeljeno steklo. To ni mogoče, si je rekel, tik preden je končno vpil poteze iz razpadajočega prostora, ko je ženska obstala v senci v ozadju trgovine.

Moj bog ... moj ... Jala ... besede iz pustih ustnic, nato le še tiho začudenje. Začutil je pekoče dlani sonca, ki so ulico napolnile z vakuumom. Tunel časa, na eni strani on, scefšana kreatura, na drugi strani ženska v ozadju trgovine, katere obraz se je popolnoma prilegel spominski sliki. Lebdel je v tunelu in zbežan zrl v obraz ženske, ga primerjal z dvakrat prepognjeno scefšano sliko v hladnem žepu, se čudil in izgovarjal besede brez smisla in povezave, besede, nekje med grgranjem in začudujočim sikanjem.

Čeprav je bila ura, kot rečeno, šele enajst dopoldan in vročina še ni pritisnila z vso močjo, mu je možgane že utesnjevala boleča bleščava sopare. Gosti in polni izpuhi vročine so se mu lepili na telo, ki je v sončni agoniji drselo vase proti senci in hladu.

Jon se je vrnil v telo pred izložbo, pomislil, da se mu meša, da mu spomin ponareja resničnost ali pa se resničnost podvaja, bog si ga vedi, reče, zmeden stopi korak ali dva nazaj in se zazre v otroško silnucto, ki se je izvila iz razpadajočega zraka in prekrila podoba ženske z Jalinim obrazom.

In kot da igra realnosti še ni končana, je bila to podoba dečka v črni obleki, beli srajci in s strogo vrezano prečo, ki mu je z novim bolečim prijemom objela možgane.

Jon zre, zdaj že popolnoma iz uma, v dečkovo podobo, deček v odsev Jonovega telesa. Tipljeta se s pogledi, brezčasni figuri, okamenela kozmosa, in izgovarjata vase:

Moj Bog ... podoben je ... to je ... gospod s križem ... izgubljen pogled otroka.

Moj Bog ... podoben je ... to je ... moj sin ... izgubljen pogled Jona.

2.

"Takoj bom. Počakaj me tu," reče starka dečku poleg nje. Odeta v skromno črnino je bila videti prestara, da bi lahko bila njegova mati.

Deček s strogo vrezano prečo, v črni obleki in beli srajci, na kateri kljub neznosni vročini ni bilo znojnih madežev, ji ni odgovoril. Obrnil se je in se zagledal v svojo svečeniško podobo v izložbenem steklu. Negiben je obstal, z rokami ob telesu, in se čudil nenavadnemu odsevu, ali pa se je čudil le kontrastu med tišino, ki je obdajala njegovo podobo, in razburkanim življenjem za njim. Gladka koža ženskih nog, razgaljena ramena in roke, vedrina v pogledih, švistajoče misli, krila, ki lovijo poglede, lahkost, barve ...

Fokusira. Skoz igrače v belo zamaščeno srajco, v obraz z gosto nakodrano brado in dolgimi lasmi. Opazoval je začudenje in začudujoče gibe moškega, ki je stopil korak ali dva nazaj in se zazrl v njegov odsev.

Zazdelo se mu je in hkrati je bil prepričan, da sliši neizgovorjene besede:

Moj Bog ... podoben je ... to je ... moj sin, slišal pa je le svoj odmev:

Moj Bog ... podoben je ... to je ... gospod s križem ...

Na levi se je izrisal tog odsev črnine. Brez besed se je obrnil in odšel za njim.

* * *

Postavi v strogi črnini sta obstali pred cerkvijo. Fantastičen svet barv, glasov in lahkosti je za njima uplahnil v bežno slutnjo privida.

Zopet črnina, ženska, tišina, Bog. Deček je obstal ob zadnjih klopeh popolnoma prazne cerkve in opazoval žensko, ki je kot brez uma zdrvela pred oltar in padla na kolena.

Dom Boga, je pomislil, Bog, vpit v vonj starega pohištva, v apnene stene, v trdo perjanico, v to žensko, v gozd za hišo, v sotesko, v blatno pot, v vse ...

"Moli," je zaslišal ženski glas.

Bog, ki je rano vstajanje in klečanje, ki je večna bolečina v želodcu, ki je večno garanje in večne opombe, ki je večna mrkost ... Ki je, vendar čuden ...gosp ... gospod ...

"Moli!" oster ženski glas.

Ni odgovoril. Predajal se je prijetnemu hladu cerkve. *Bog, ki je hladen tako poleti kot pozimi, ki je ...*

Pogled mu zastane na moškem v belem na steni, z gosto nakodrano brado, z dolgimi lasmi in z ogromnim križem na plečih. *Moj Bog ... podoben je ... to je ... gospod s ceste ... Mehkoba njegovega obraza in trdota ženskega obraza, trpeče sprejemanje moža in ukazovalna ostrom ženske ...*

"Mehka belina njegove obleka in vaša trda črnina ..." je rekel mimo ženske, ki je nenadoma obstala pred njim.

"Moli!!" krik, ki brez odgovora utone v lastnih odmevih.

Ženska zamahne in močno udari.

Tudi Bog boli, je pomislil, tik preden se je zalezal v nevidno točko za čelom in zapustil telo v okamenem stanju.

"Moli, pankrt!!! Moli za svojo prekleto dušo!!!" sikanje in ponovno udarec, ki ga ni več občutil, ki ga ni več zaznal. Ni več videl črne postave pred seboj. Zrl je skoz žensko, skoz prostor, skoz oltar in skoz Boga. Zrl naprej, zrl v neskončnost, v brezciljnost, v nič.

Žensko telo omahne. Vijoče roke, belina namesto zrkel, nerazumljivo grgranje iz drgetajočih ustnic.

Med prošnjami tišina. Med telesoma hlad.

Opoldan je pritisnila vročina.

3.

"Opoldan je pritisnila vročina," končam pripoved, obmolknem in se zagledam v

tisočere odseve, v igro svetlobe in senc v fiktivnem prostoru izložbe. Sedim na robu odseva svetlobnega kroga, ki ga tam, na drugi strani, zarisuje ulična svetilka. Ob moji levi sedi odsev ženske iz trgovine in na desni odsev dečka v črni obleki in s strogo vrezano prečo. Molče zreta vame, ko me preplavlja žalost, tiha vdaja ob vsem tem fiktivnem svetu, ulovljenih odsevih, njihovih gibih, prežetih z jalovostjo, njihovih vprašujočih pogledih, zbeganih mislih v lobanjah in ob svoji absurdni pomiritvi nad dejstvom fiktivnega bivanja, nad dejstvom večnega bivanja v obliki odseva v izložbi z igračami.

"Rad bi se te dotaknil," zaslišim svoj glas. Odsev dekleta iz izložbe se mi nasmehne. Negotovo sežem proti njej, vendar nama roki votlo spolzita ena skoz drugo, skoz navidezen prostor, ne da bi občutila mehko kožo, toploto, bližino. Teža solz od čela do temena, nemoč in bes.

"Na jebemti, nič več in nič manj kot preklet privid samega sebe, PREKLETO, SRANJE BOŽJE, JEBEMTI!!!" kričim in čutim, kako izhlapevam skoz krik. Požiram brozgo groze, iščem ravnotežja v sebi skoz zlagan nasmeh, skoz votlost, v katero sem zablojen. Odsev dečka me začudeno opazuje.

"Poglej," mu rečem nekoliko mirnejši. "To je obraz tvoje matere," pokažem na odsev ženske iz trgovine.

"Moja mama je mrtva," reče z glasom, ki ne trpi ugovora.

"Gre za podobnost, le za neverjetno podobnost ..." rečem v zadregi in zopet pobrskam po spominu, išoč sliko Jalinega obraza. Vedno z nasmehom in milino prepojeno bitje, čeprav sva živela na cesti, po kletnih luknjah, od danes do jutri, iz rok v usta. Srečna sva drsela skoz dneve, čeprav največkrat lačna, premražena in izčrpana. Sreča se je še povečala, ko je zanosila, vendar so jo pričele moči zapuščati. Ni nama uspelo najti niti začasnega doma in pri porodu je plačala davek prostosti. Sina so odpeljali neznano kam, ostal sem sam sredi ulice, toneč v morje alkohola in blodenj. Nihal sem na zadnji stopnici razuma, popolnoma gol sredi popolnoma golega sveta, zabitega z begajočimi ljudmi in prividi. Dotikal sem se prihodnosti in preteklosti, spominov, sanj, blodenj, tišine. Izgubljal sem se v sebi, prostor in čas sta izgubljala pomen. Ostalo je le še zadnje dejanje, ogromna hiša, pred katero stojim navidezno prisoten, fleši, vdaja stekla, ogromna soba in plavajoči predmeti, ženski krik, policijska sirena, svetloba, obrazi v modrih uniformah, zapor, brozga procesa, delirijev, zasliševanj, kjer sem priznal vse, kar sem storil in kar so storili drugi, obsodba, zapor, mrak, odsotnost in vrnitev.

Strmim v odsev starke, ki se je onemogla zgrudila prejšnji teden v sredo nekaj po četrti na robu pločnika in ki še vedno nepremično leži z rokami in glavo na cesti. Nihče ne ve, ali v odsevu še bije srce ali pa je bila v tistem trenutku že mrtva.

"Jon, zakaj si obmolknil?" glas iz ženskega odseva z Jalinim obrazom.

"Ker sva z Ninom obstala pred izložbo danes dopoldan, ker se je zgodba sklenila s sedanjostjo, to pomeni ..." obmolknem v vprašujoči tišini, ki mi prereže besede in me porine v negotovost.

"To pomeni kaj?"

"To pomeni, da ... da se nadaljevanje še piše ... dogaja ... zdaj ..."

Ženski odsev se mi nasmehne in pogleda odsev mojega sina. Ta si slači obleko in reče z resnim glasom:

"Torej si jo izmislil."

"Zakaj naj sploh pripovedujem? Ne bi mogoče ..." Ozrem se po izložbi, po tisočerihih zdolgočasenih odsevih, ki ždijo po navideznem prostoru.

"Kaj?" Nasmeh ženske.

Zazrem se v nerešljiv položaj fiktivne večnosti. "Ja," reče nekaj v meni in že razmišljam, kako in kaj naj nadaljujem. Vsekakor se bo zgodba še naprej odvijala v preteklosti, ker ta pomirja slepoto in norost naših dejanj, pomisli nekdo v meni. In v tretji osebi, ker nam tuja preteklost nudi v zameno za jalove želje in strasti tiho vdajo in spoznanje, zopet slišim svojo misel in nato nasmešek.

"Nadaljuj no ..."

Odsev sina se zadovoljno prevrača po tleh in trže obleko s sebe. Z jezikom potegnem čez suhe ustnice in nadaljujem.

4.

Jon je obstal sredi jase na pobočju, ki se je strmo spuščalo v ozko sotesko. Potok je tekkel ob bokih vznožij in bilo je komajda prostora še za blatno pot, ki je bila večji del pomladi in jeseni poplavljena. Hiša, v kateri je živel Jonov sin z Navo Tonkovo in njenim bratom, je stala nekaj metrov više, vrezana v strmo pobočje.

Pred natanko štirimi tedni, ko je od izložbe naprej zasledoval žensko in otroka, svojega sina, ki ga je kljub sedemletni odsotnosti v trenutku prepoznal, je začuden obstal prav tam. Začuden nad temačnostjo sveta, oddaljenega le dobre pol ure hoda od mestnega vrveža.

Neobljuden in mračen, je pomislil, ne da bi se zavedal svoje misli. *Takoj za pobočjem, za hribom, na katerem stojim, se razprostira mesto, barve, življenje.* Tam pa je zrl v sluzasto vlago odsotnosti.

Zacepetal je, saj je kljub poletni vročini v soteski vel vlažen hlad, in počakal, da je dolgin v črni obleki, ki se je po blatni poti oddaljeval od hiše, izginil za ovinkom. Jon je v štirih tednih opazovanja hiše ugotovil, da moški odhaja ob sredah in petkih od doma in da se pred trdo temo ne vrne nikoli. Kam, tega ni vedel.

Tudi dolginova sestra, vedno odeta v strogo črnino, ni vedela o bratovih poteh ničesar. Skrbela je zanj z vso vdanostjo svojega bitja, ne da bi se spraševala o tem, ali je njen brat norec ali svetnik ali pa celo oboje hkrati, kar je nujno sledilo iz njegove popolne odtujenosti svetu. Resničnosti se je še najbolj približal v strastnih molitvah, polnih skritih bojzani, želja, trpljenja, nerazumljivih besed ter živalskega grgranja. Skrbela je zanj, hkrati pa v dolgih nedeljskih popoldnevih skrivaj hrepenela po bližini. Hranila se je s sanjarjenjem o otroku, svojem otroku, ki bi zanj skrbela, ga učila in

vodila, ki bi bil priča in cilj njene pravične ljubezni, bogaboječnosti in trde odločnosti. Iz tega sanjarjenja se je porodila najprej negotova želja, nato skrivna odločitev in končno tudi dejanje. Posvojila je dveletnega otročička.

"Nedolžno dete cipe in tatu," ji je rekla ženska v modri halji in verjela ji je.

Jon se je še zadnjič ozrl za postavo moškega, nato je stopil proti hiši. Pri ogradi, ki je obkrožala hišo na razdalji kakih petnajst metrov, ga je sprejel pasji lajež in mrk pogled ženske na pragu s puško v rokah. Negotovo je obstal.

"Niti koraka več!" Ženska v strogi črnini je dvignila puško do višine pasu in jo obrnila v njegovo smer.

"Samo ... samo mirno ... nič ..."

"Pojdi z Bogom, tujec!" Prazni hodniki oči in cevi so zrli vanj z jeklenim hladom.

"Sem oče ... otroka ... Nina ... hočem ... rad bi videl ..."

Besede je prerezal oster pok puške. Jon se je vrgel na tla, nato je zbral vse moči in stekel v breg. Praznina v možganih se je med tekom zgostila v popolno osuplost, nato v začudenje, ko je obstal na vrhu grebena in izmenično opazoval mračno sotesko in mesto; s sončnim zahodom je potonila vanj negotovost, ki se je do doma strdila v jezo in končno v bes.

5.

Obmolknem in se zagledam v Ninov odsev. Obleka v krpah visi z njega, o strogo vrezani preči ni več sledu med razmršenimi šopi las.

"Zgodba se dogaja pri nas doma. Poznam žensko in moškega, poznam hišo ..." se nasmehne njegov odsev.

Z roko sežem proti njegovi glavi, vendar mi roka votlo spolzi skoz navidezen prostor. "Ja," rečem. "Res se dogaja ... tam ..." Ženski odsev sleče haljo, jo razprostre po tleh in leže nanjo. "Naprej?" reče, nasloni glavo na dlani in se zagleda vame. Zopet me zadene njena izrazita podobnost z Jalo. Sklonim se proti njunima skorajda golima odsevoma, ki ležita na odsevu sonca iz toplega junijskega popoldneva. Zunaj lega na zemljo tretja avgustovska noč. Ko ju opazujem, spregovori nekdo iz mene: "Kako naj imenujem ... to, da ... da imam nekaj, kar je nemogoče?"

Molk.

"Imaš navidezno," me popravi ženski glas, nato globoko vzdihne in reče: "Moraliziraš. Prekleta moraliziraš. Nadaljuj."

Priznam si, da ima prav, slečem scefrano srajco, ker mi je nenadoma prekleta vroče, navidezno iztegnem navidezne noge, navidezno zakolnem, se navidezno pomirim, se navidezno nasmehnem svojim navideznim mislim in navidezno nadaljujem: "Torej nadaljevanje je ... oziroma bolje in pravilneje povedano, nadaljevanje bo tako: ..."

Ob jutranji kavi je začuden strmel v sanjske slike, ki so se vsiljevale budnosti. Na rjavi ploskvi mize je strmel v hlapeč sanjski film, odvijajoč se v izložbi nekakšne trgovine z igračkami. Detajli so se sicer razprševali v jutranji svetlobi, vendar se je glavnih potez dogajanja še vedno spominjal. Ulovljen v fiktivni svet izložbe je sinovemu in ženskemu odsevu iz trgovine pripovedoval zgodbo. Ta je razpadla na nepovezane fragmente, ostal je le nejasen občutek utesnenosti in groze v hladni brezčasnosti, v dimenzijah brez upanja in dotikov.

Segel je po prvi cigareti in globoko potegnil hrapav cigaretni dim. Stenska ura je z enakomernim tiktakanjem zobala čas, mesto je mirovalo v jutranji dremavosti.

Kristus! Še v spanju ni miru ... si seže z roko čez obraz in se zastrmi skoz okno v megleno morje.

Nora ženska je brez pomišljanja streljala, si je ponavljal, kot da še vedno ne verjame sam sebi, *nora ženska je streljala in nora ženska bi me ubila*, je ponavljal, ne da bi slišal svoje besede in ne da bi svoje besede izgovarjal.

Nedeljsko dopoldne se je raztopilo v mantričnem začudenju, medtem ko je kadil cigareto za cigareto, dokler se mu ni v večerni odsotnosti duše in lakotni omedlevici zarezala v možgane razpoka jasnovidnosti.

Ženska, saj je vendar ženska, kakršnakoli pač že je, je vendarle ženska, ženska, je ponavljal in pri tem razmišljal o napakah in ranljivosti ženske narave. *Tudi Nava Tonkova je ženska in jaz sem moški*, so govorila izstopajoča zrkla, ko je obstal pred zrcalom z izbuljenim pogledom in si s prsti razčesaval gosto brado. Nato se je namilil in se z olajšujočim nasmeškom obril. Prebudil se je s spočitim in mirnim pogledom in stopil v porajajoče se jutro z odločnostjo človeka, ki natančno pozna in razume vsak svoj korak. Medtem ko je hitel po mestu in iskal delo, se ga je vse bolj pollaščal opojni občutek poslanstva.

Najprej bom razbil preklet črn oklep, da iz nje zasijejo barve, je sledil svojim mislim, ko se je zvečer vračal z dela v novi obleki, ki si jo je kupil s predplačilom za pranje avtomobilov. Obstal je pred trgovino z žensko konfekcijo in izbral lepo svileno ruto, na kateri so črno barvo prekinjali mali vzorci temnordeče in rjave barve, podobni tulipanom.

Naslednje jutro jo je še pred pričetkom dela poslal Navi Tonkovi v anonimnem pismu, večer pa je prebil ob branju in prepisovanju misli iz knjig, za katere je upal, da bodo našle pot do okamenelega ženskega srca. Urejene je zapisoval na liste rožnate barve, obrobijene z modrimi vzorci rož, ter nepodpisane pošiljal. V enem izmed pisem je celo namignil na njene goste kodre, ki si jih brez potrebe spenja v kamnito figo na temenu.

Z mešanico upanja in negotovosti je drsel skoz dneve. Tedni so se zgostili na sredine in petkove popoldneve, ki jih je redno preživljal na pobočjih okoli hiše. Sprehajal se je po soteski, slutil njen pogled izza oken, čutil njeno razburjenje in

negotovost, hkrati pa se je ob neskončnih sprehodih po soteski zgrbančen obraz starke topil v obliko onkraj dimenzij lepote in starosti, ne da bi se on tega zavedal.

Prvi petek v septembru. Zajeban dan mu je pritisnil rezilo na goltanec. Pridrvel je iz službe, odšel naravnost do hladilnika, vzel steklenico žganja in po dolgem času pil; pil v dolgih in strastnih požirkih, pil brez konca in se zopet prepustil mantrični moči besed med ostro reko žganja: *Prekleta baba, jebemti, prekleta baba*, je ponavljal v narkotiziranih zrklih, hropel in se med besnim jokom sesedal vase. Nekaj po četrti je dodobra pijan s steklenico v žepu stopil skozi vrata in šele nekaj po peti je z bistro lobanjo obsedel na obronku gozda nedaleč od hiše.

Gozd se je že obarval v jesenske barve in ozračje je bilo močno prepojeno z željo po spancu. Čakal je, opazoval hišo in zopet pil, strmel v sotesko, čakal, opazoval alkoholno vrenje v mišicah, razmišljal, da čaka, čeprav ne ve več natanko, na kaj čaka, *saj se tudi meni meša, prekleta baba, prekleta grapa*, je govoril in požiral žganje, poleg tega pa se vse bolj raztapljal v dvomu o uspehu, o katerem je bil v dneh po prvem pismu povsem prepričan. Dva meseca je že nastavljal pasti krhkosti in napakam ženske narave, pred katerimi se ni sposobna upirati nobena ženska, si je govoril, pa čeprav je to Nava Tonkova, v črno zavita stara devica. Upanje se je vse bolj raztapljalo v jezo, ta pa v bes.

Hlad v udih ga je prisilil, da se je vrnil v telo in vstal. Izza hriba na nasprotni strani brega se je po soteski razlivala zadnja svetloba večera. Še zadnjič je popotoval s pogledom po obrisih v mraku soteske, ki jo je v tem času spoznal do potankosti in jo na neki način celo vzljubil. Že je stopil v hrib, ko je zagledal silhueto, ki je stopila iz hiše in se napotila naravnost k njemu. Videl je obris krila, razpuščenih las ter slutil črno svileno ruto s temnordečimi in rjavimi vzorci. Okamenelo telo se mu je zgostilo v kletvice in pričakovanje, gozd je obdal vakuum slutenj, ugibanj in negotovosti.

Prišla je s trdim mrakom. Brez besed je obstala pred njim v popolni temi, in še preden se je dodobra zavedel njene prisotnosti, še preden mu je uspelo jezik iztrgati presušenemu nebu, je začutil hrapave roke, ki so z obupnimi poskusi trgale in cefrale obleko z njega, odsotno je zrl v popolno temo, v izničen prostor, v grčanje in grgranje med globokimi vzdihji, vonjal živalsko strast med vlažnim listjem in praprotjo, v možganih sestavljal bedasta vprašanja, za katera je vedel, da ji jih ne bo nikoli zastavil, najprej boječe prisluškoval orkanu nad seboj, se tudi on vse bolj prepuščal močvirju sle in besa in končno silovito odgovoril na njeno podivjano silovitost. Vijoči sanjski kreaturi, soteska, ki se preliva v orgazmične poke, panično hlastanje in zabivanje, neskončno zabivanje v neskončnost, glasovi, ne iz tega ne iz onega sveta, ki jih odnaša nočni veter, *besni navali krikov, hropenja, prošenj in rotenja*, sopenje in vonj preperelega listja, grčanje in vdaja jesenskih trav, votli impulzi zatohle sape, vonj znoja, soli, večera.

In kakor je prišla zavita v kamnito samoto in osamljenost, tako je v trenutku njegove vdaje brez besed vstala in odšla skozi mrak v hišo. Tam je molila z *besnimi navali krikov, hropenja, prošenj in rotenja*, dokler ni z jutrom nemočna obležala.

On je z razcefranimi možgani odtaval med debela smrek, padal po pobočju in se iskal med preslikavami mraka v črnino duše in nazaj, zbeگان plezal iz popolne teme v sebi, skoz gosto noč soteske, dokler mu ni prva jutranja svetloba izmila iz golega telesa živalski bes in mu s solzami vrnila lesk osuplosti.

S tem večerom se pričinja zgodba izžemanja močvirja iz dveh teles, ki sta se večer za večerom z nimfomansko besnostjo zatipali v mraku in si trgali drobovje, pričinja se pok dveh zakrnelih fantazij, prva potlačena s tonami molitev in druga zaprta med zidove in rešetke. Večeri so postajali divje potapljanje mesa v močvirje mesenosti, zasledovanje in beganje dveh golih teles po pobočjih soteske, preganjanje skoz grmovje in listje mimo debel in skal, čakanje v zasedi in divje jemanje na tleh med vlažno jesensko podrastjo, na ostrih robovih skal, na mravljjiščih in v krošnjah dreves. V mrzlih novembrskih nočeh se je igra prenesla v hlev ob hiši, ob topla telesa krav, v topel vonj po blatu in scalnici. Ekstatični obred je vedno obdajala popolna tema, brez pogledov in brez besed. Drug v drugega sta se zasadila z uničevalskim besom do sebe in drugega sveta.

Ninova podoba se je zavijala v navideznost odsotnosti.

7.

Besede mi obtičijo v grlu. Zrem v odsev lepe mladenke, ki se nervozno prestopa po izložbi, in na sebi čutim pogled ženske z Jalinim obrazom.

To je to, si žalostno priznavam in skorajda verjamem svoji zgodbi. To sranje je, da je mera polna, popolnoma verjetno in mogoče. To je celo resnično, hoče reči glas v meni, vendar obtičijo besede neizrečene nekje med zrkli in temenom.

"Nenavadna zgodba," reče odsev ženske iz trgovine, ki leži gol na odsevu sonca iz avgustovskega popoldneva.

"Resničnost je nenavadna," zavzdihnem in se zazrem v septembrsko svetlobo nad mestom. Ninov goli odsev spi na delih razcefrane obleke.

Tičim v sebi in se soočam z dejstvom, da pripovedujem resnično zgodbo, čeprav še vedno ne razumem, kako je to mogoče. Krik potisnem nazaj v grlo in tik pred razpadom pričenem mrzlično pripovedovati:

8.

Obstal je na obronku gozda. Januar je rezal z vso ostrostjo beline in mraza. Noč je negibno visela nad sotesko, njegovo telo je čakalo telesa starke, on je oddaljen z zadnjimi močmi iskal smisla in razlogov za to početje. Mraz mu je skoz prepoteno obleko lizal kožo in sekal v kosti, s pogledom je tipal po popolni temi, s solzami v očeh vdihoval votel gnus in slutil bližajoče se korake v snegu.

Spraševal se je, kdaj je izgubil sled skrbno načrtovanih dogodkov, v katerem trenutku se je njegova zmaga spreobrnila v poraz in naprej v neskončno greznico, v katero tone zdaj že dva meseca.

No, zdaj sem na dnu. Navzdol ne gre več, si je govoril in po spominu iskal sliko Ninovega obraza.

Ob hrapavem dotiku volnene rokavice se je zdrnil. Brez volje, brez strasti in brez sebe je stopil po poti proti hlevu.

Na dvorišču je obstal. Tišina med njima in močvirje v njunih telesih mu je dokončno potisnilo nož v možgane. Tudi ženska je obstala in nenadoma sta obvisela na robu nečesa, česar nista razumela. Izničen prostor in molk sta se moreče raztezala v neskončnost.

"Hočem ..."

"Molči!!!" ženski glas iz teme.

Začuden obmolkne, nato zasliši svoje hropenje.

"Poslušaj ... TI ... HOČEM ..." Krik je prerezal oster udarec, ki se je zabil vanj iz spolne teme.

Po dvorišču se je razlila slepeča svetloba in na vratih se je izrisala podoba moškega s puško v roki. V istem trenutku se je ženska obrnila in stopila z odločnim korakom proti bratu. Jon je stekel za njo, jo dohitel pod stopnicami in jo z močnim prijemom obrnil proti sebi.

Mraz soteske se je pretil v njene poteze. Zrl je v grbasto, zgubano starko zgrbančenega obraza, v razpuščene lase in svilen ruto z rdečimi in rjavimi vzorci, podobnimi tulipanom, zrl je v sivomoder kamnit obraz in v živordeča pasova šminke, ki sta se raztezala okoli brezzobih ust. V telo brez oblike, v modrikaste roke, se čutil njeni iznakaženi podobi, sebi, njenemu udarcu, ki ga je vdano sprejel, sledil je njenim gibom, gibom moškega, ki je izpustil mrzlo cev in s solzami padel na kolena, njegovemu grgranju in cviljenju v nebo, sledil je izrisu gole otroške postave na vratih, njeni negibnosti in vprašujočemu pogledu otroka, sledil je otrpli soteski, ki so jo rezali v boleče trakove moški glasovi, negibnost starke in odsotnost otroka, sledil je štirim telesom sredi boleče beline snega in sredi votle črnine, sledil je svojemu telesu, ki je drselo skoz noč in iskalo poti med zameti in debli hrapavih smrek, sledil je svojim otrplim rokam, ki so segale za obrazom starke na smrekovih vejah, na snegu in na nebu, sledil je obrazu starke, ki je ponikal vanj, ki je vse globlje in vse močnejše sekal po možganskih katakombah, kamor mu je sledil, kamor je sledil rdečima ustnicama, ki sta se razgrnili v puščavi, kjer je začuden obstal in se zmlet predal soncu.

9.

Obmolknem.

Odsev dečkovega golega telesa me z zanimanjem posluša, gol ženski odsev s široko razprtimi očmi strmi vame. Telesa nam greje odsev sonca iz poletnih dni, zunaj

izložbe drsi skozi mrak januarski sneg.

"Nenavadna zgodba," glas iz ženskega odseva.

"Resnična zgodba," rečem pomirjen in vdan hkrati.

"Resnična? In kje si zdaj?"

"Mislim, da sem se vrnil iz gozda ... mislim, da ležim doma ... in ne verjamem svojim očem, mislim, dotikom ..." Obmolknem, nato previdno vprašam: "Ti?"

"Spim ... poleg moža. Vendar tisto ... zunaj ... tisto ni pomembno ... pridi," slišim njen glas, ko vstaja. Tudi Nino vstane in s pričakovanjem se zazreva vame.

"Samo trenutek," rečem, ko slačim zadnje kose obleke, da obstanem gol poleg njenih golih odsevov.

Trenutek negotovosti, ustnice se nam raztezajo v nasmeh, naprej v krohot, nato goli stečemo skozi odseve, med odseve, med odseve sonca in skozi januarski sneg, stopamo po nevidnih pasovih resničnih in neresničnih zgodb, stopamo skozi puščavo in se predajamo soncu, vdano se predajamo telesu, toploti, predajamo bližini, dotikom in mehkeemu žametu kože, ki jo začutimo, ko sklenemo dlani.